

II. felvonás

Harc a Birodalomért

3. fejezet

Hatalmi harcok

68 ABY, 4. hónap, 2. hét, Benduday:

Három birodalmi romboló vívta a kegyetlen párbaját a kozmoszban – nem sokkal a Rishi felett. Ugyanabba a típusba tartoztak, még a festés is egy az egyben ugyanott állapotodott meg rajtuk, azonban az egyikkel mégis rosszban volt a másik két társa. Pusztító tüzet zúdítottak a Hagetaka névre keresztelt rombolóra, amely haragos titánként állta a ráeresztett sorozatokat.

Egy hajó sem győzhetett két, vele tökéletesen megegyező, társa ellen. Ez hamar nyilvánvalóvá vált a romboló kapitánya számára is: Huggs tudta, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget. Azonban ő kész volt meghalni a jobb ügyért. A galaxis végre megszabadulhat majd a Sith elnyomásától, a császárnő erős ugyan, de semmit sem tehet majd ellenük, ha elég rendszer gondolta meg magát. Addig ki kell tartaniuk, várva, hogy elég erős legyen a szövetségük – akár az ő élete árán is állniuk kell a sarat.

Így Huggs nem tehetett mást, csak állt és végignézte, ahogyan a zöldesen izzó lézernyalábok áthágnak a pajzsokon, majd darabokra szaggatják a hajó páncélzatát. Míg mások az életükért futottak volna, neki meg sem fordult a fejében a visszavonulás. Csak állt és figyelte, ahogyan a roppant lángoszlopok elnyelik a hajóját. Ő és az emberei hősi halált haltak egy olyan ügyért, amely jóformán még nem is öltött testet.

Egy héttel korábban, a Sith Templom tanácstermében:

Travis halála óta először hívták össze a Tanácsot. Rea minden eszközt megragadott arra, hogy egyben tartsa a birodalmát, azonban be kellett látnia, hogy ez sokkal nehezebb, mint képzelte. Most már mindenki a vetélytársa, a Tanács tagjai közül bárki képes lenne belefojtani őt a saját véérébe. Ilyen körülmények közt mindössze egyetlen megoldás maradt számára: kivárni a megfelelő alkalmat, majd lecsapni az ellenségeire.

A maga a terv nem volt bonyolult, mégis oly sok buktatóval rendelkezett, amelyeket Rea még számon tartani sem mert. Rettenetesen izgult, amikor mindenki helyet foglalt, és ezzel lehetővé vált az ülés megkezdése. Császárnőként neki kellett volna megnyitnia a sorsdöntő találkozót, azonban ő belefeledkezett a fejében terjengő ezernyi apró gondolatba. Mi lesz, ha nem jönnek? Valóban feltétlen az engedelmük? Mi van, ha minden jól megy, és mégsem sikerül? Mi van, ha...

– Khm... – köszörülte meg a torkát Darth Kadar.

Mondj már valamit! – gondolta magában az úrnő. Mély levegőt vett, aztán félve, határozottságát átlátszó módon tetteve törte meg a csendet. – Az ülést ezennel megnyitom. – Ekkor elhallgatott, emberként már a századik izzadságcsepp is lecsorgott volna a homlokán. A tanácstagok kíváncsian nézték őt, nyolcukon már látszott, hogy végtelenül csalódottak vele szemben. – A mesterem... – mondott ki újabb két szót nehézkesen Rea, ám ekkor végre sikerült megemberelnie magát. – A mesterem végakarata egyértelmű volt, a II. Galaktikus irodalom az enyém, a hatalmi

viszonyok változatlanul maradnak, ebben nem tűnök vitát. A jelenlegi helyzet fényében azt javaslom, koncentráljuk a figyelmünket a merénylet köré. Az államunk még egyszer nem maradhat vezér nélkül. Ezzel mindenki egyet ért? – Senki sem bólogatott, sőt inkább ellenezni látszották az elhangzottakat.

– Travis gyenge volt, hát meghalt – mondta Darth Jerak, aki jómagam másfélszer akkorra volt, mint egy átlagember. – Ez itt a Sith, Traya úrnő, itt csak a legerősebbnek van helye az uralkodásban. Nem tudjuk, hogy a merénylő Sith volt, vagy Jedi, vagy használhatta-e az Erőt egyáltalán. De a körülményeket elfestve, a merényletet esetleg felhasználhatnánk néhány égető probléma megoldására.

– El kell taposnunk a Lázadókat – vágta rá Darth Tev'a Kern, a barnás-fekete mintát öltött zabrak férfi. – Már így is több mindenük van, mint az megengedett.

– Kétlem, hogy a Lázadás problémát jelentene – rázta a fejét Rea.

– Kétli? – dűlledtek ki egy pillanatra Jerak szemei. – Feltételezve, hogy a Jedik meglehetősen elhanyagolták az ön történelemmel kapcsolatos okítását, tájékoztatom arról, hogy hatvan évvel ezelőtt a Birodalmat egy olyan Lázadás szakította szét, amely mindössze nyolc kapitális hajóval rendelkezett a végső csata idején. Feltételezhetjük, hogy ez a felkelés máris többet szerzett, és tudjuk, hogy ezeket a hajókat főként csak egyetlen helyen gyártják: a Mon Calamari rendszerben. Mivel az efféle felkeléseket meglehetősen nehéz leverni az állandó központjaik szinte teljes hiánya miatt, azt javaslom, semmisítsük meg a hajók forrását. Égessük fel a Mon Calamarit.

– Az egy birodalmi rendszer – ellenezte a javaslatot az úrnő. – Mindaddig, amíg nincs bizonyítékunk arra, hogy a felkelők oldalán állnak, nem támadhatjuk meg őket. Azzal gyakorlatilag a saját bázisunkat pusztítanánk el, ellenünk hangolva a népet.

– A Birodalmat csak egyetlen dolognak kell egyben tartania, a félelemnek – emelte fel a hangját Darth Zaros, egy fiatal, ámde igen tehetséges sith. – A felkelés pusztán megléte is igazolja, hogy a nép csak látszólagosan van mellettünk. Egyet értek a korábbi javaslatokkal. A Lázadást el kell taposni, ehhez a legkönnyebb út a Mon Calamarin át vezet. És tekintve, hogy az ilyen esetekben sosem a flották, hanem az Erő dönti el a harcok kimenetelét, javaslom az Új Jedi Templom elpusztítását, és fennmaradó Jedik levadászását. Biztosnak kell lennünk abban, hogy az Erő a mi pártunkat fogja majd. Ennek csak egy módja van: ha már nem létezik más fél.

– Egyet értek – bólított rá Jerak.

– Akárcsak én – mondta Kern.

– Kizárt! – vágta rá Rea felháborodva. – Ezek lépések felégetnének mindent, amiért a mesterem, az egész Birodalom létrehozója feltette az életét. És mégis miért tennénk, néhány koszos cirkáló miatt, amely egy erőtlén kis felkelés részét képezik? Gondoljanak bele, hogy árthatna nekünk egy ilyen porszemnyi felkelés? Ha rábír minket arra, hogy félelmünkben saját magunkat szaggassuk szét! – Ekkor sokak arcát nevetés fogta el, jót kacagtak a számukra súlytalan szavak hallatán.

Csupán egyvalaki nem nevetett: maga Darth Kadar, a „*tűlkoros sith*”.

– Ez egy újabb égető problémát is felvet – mondta mély hangon a férfi. – Mint az már korábban is elhangzott, ez itt az Új Sith Rend. A Sith azt követi, aki a legerősebb, éppen ezért hallatlannak tartom, hogy egy tizenkilenc éves kölyök vezessen minket,

aki több időt töltött el a Jedik közt, mint a saját Rendje mellett. – Ekkor felállt, majd a tanácsterem közepére lépett. – Ezennel felszólítom Darth Traya úrnőt arra, hogy mondjon le az uralkodásról, méghozzá az én javamra.

A kijelentést rettenetes döbbenet övezte. Rea tudta, hogy sor fog kerülni minderre, hiszen erre készült, ezért volt ma mindenkinél idegesebb.

– Tessék?! – szólalt fel felháborodva az úrnő.

– Jól hallotta. Mondjon le, amíg nem a fénykardom készíti erre – monda Kadar, miközben elővette a fegyverét, majd aktiválta annak pengéjét.

– Ez árulás – szögezte le a lány. – A Sith-et a legerősebb uralja. Travis volt a legerősebb, és ő azt mondta, hogy én követem majd. Ezáltal még mindig az ő akaratát követik, ahogyan az továbbra is szükséges.

– Travis meghalt, az ő ereje itt már mit sem számít – vágta rá dühösen Kadar.

– És mégis neki köszönhetsz mindent, ami valaha megilletett – felelte Rea, majd a bokájával a szék aljára rúgott.

Mindenki ismerte az oda helyezett vészjelzőt, Travis épp egy ilyen ülésen vitatta meg a szükségét és a rendeltetését. A birodalmi rohamosztagosok legrátermettebbjei rohamozták meg a tornyot, húszan, akár harmincan is lehetek, mind a Tanács tagjaira szegezve a fegyvereiket. Ha mindez nem lett volna elég, egy Ye-4-es is megjelent az ablak előtt. Az ormótlan, szürke hajó lövegei mind a Rendre szegződtek.

– Darth Kadar fellázadt a császárnő fensége ellen – jelentette ki Rea. – Örök, kísérvétek ki a tanácsteremből, majd zárjátok be!

– Uram! – szólították fel őt a rohamosztagosok, miközben a Ye-4-es elrettentésképp előre araszolt néhány métert a levegőben. Kadar arcán kevély mosoly kezdett húzódni, látszott rajta, hogy forgat valamit a fejében.

– Nem látják, hogy fénykard van nálam? – szólalt fel szinte már nevetve. – Százak pusztultak már el e penge által, még többen veszítették életüket a pusztta kezemnek köszönhetően. Attól tartok, nem sikerült túlzottan megrémisztetniük, ámde itt nem is ez e lényeg. Önök hamis parancs által érkeztek ide.

– Hazudik. Én vagyok a császárnő, a hadsereg nekem felel és csakis nekem – szögezte le haragosan Rea. Nem hagyhatta, hogy Kadar kitérjen a téma alól.

– A sereg valóban a mindenkori uralkodónak felel, ám az már én vagyok, és nem Darth Traya – érvelt maga mellett Kadar. – Az ülés célja ugyanis épp az volt, hogy új, megfelelőbb uralkodót találjunk a trónra. Természetes, hogy a kérdéses személy ellenkezik, és a hatalma elvesztéséből fakadó félelmében segítség után kiáltott. Ám mind tanúsíthatjuk önöket arról, hogy a szavazás már megtörtént, és az új uralkodó nem más, mint én, Darth Kadar császár – mondta önelégülten, majd Jerakra szegezte a tekintetét, várva, hogy kisegítse a témát illetően.

– Tulajdonképpen – mondta Jrak – az a helyzet, hogy mindkét fél hazudik. A Sith nem szavaz, mint a Jedi, a Sith küzd és megkapja azt, ami megilleti. Eben az esetben a Tanács úgy döntött, hogy párbajt rendel el a császárnő és a kihívója közt, ami természetesen életre-halálra megy. Az már magától értetődő, hogy ebben a helyzetben mindketten elferdítik az igazságot, ezzel csökkentve a haláluk kockázatát.

Mint tanácsstag és sith nagyúr, azt javaslom, most távozzanak. – A katonák meg sem moccantak, ám hatalmas bizonytalanság érződött a lelkükben. – Tisztában vagyunk azzal, hogy egy ilyen helyzetben nehéz eldönteni, kinek van igaza és kinek nem. Önök két lehetséges vezért látnak maguk előtt, ám ezek közül csak az egyik lehet igazi vezető. Ha jót választanak, élhetnek, ha nem, akkor meghalnak. Tekintve, hogy bármit is döntsenek, ugyanakkora akkora esélyük van a halálra, mint az életre, elismétlem a harmadik alternatívát, a távozást. Menjenek el és hagyják, a Sith hadd rendezze el a maga módján az egyébként is a saját maga által intézendő dolgait.

Annak ellenére, hogy Rea nagyban az ellenkezőjében reménykedett, tudta, hogy a rohamosztagosok az új alternatívát fogják választani. Miután az utolsó páncélos katona is elhagyta a termet és a Ye-4-es is továszallt már a Főváros alkonyteljes égboltján, Darth Kadar és az úrnő sorsdöntő helyzet elé érkezett.

– Ugyan az elmúlt percekben történtek roppant mértékű előítéleteket ébresztettek bennünk, mi még mindig Sith vagyunk, és a Sith útján kívánjuk intézni a hatalmi játszmákat is. Darth Traya, ön jogos uralkodó maradhat, amennyiben sikeresen végez Darth Kadar nagyúrral, aki szintén uralkodó lehet, amennyiben ennek épp az ellenkezője következik be a párharc alatt. Immár kezdetét veheti a küzdelem – mondta Jerak.

– De azért lehetőleg ne törjék össze a berendezést – tette hozzá utólag egy névtelen tanácsstag.

Választás nem lévén a két fél rövid ideig kerülgetni kezdte egymást, gondosan ügyelve arra, hogy a megfelelő taktikát válassza. Kadar öreg sith volt már, rengeteg ideje volt elsajátítani a kardforgatás minden apró morzsáját. A Vaapad forma mellett döntött, hiszen azt használta, amióta csak gyarapodásnak indult a hosszú szakála.

Travis minden formába igyekezett bevezetni a növendékét, ám a sietség miatt egyiket sem tudta igazán elsajátítani. A megérzésére hallgatva Rea a két kardot forgatók köreiben igen népszerű Niman forma követését vette a fejébe. Azt remélte, a tapasztalatbéli hiányosságait némileg kiegyensúlyozza majd a forma egyszerűsége és könnyen tanulhatósága – hátha az maradt meg a legjobban az elméjében.

– Na, mi lesz már, kölyök? Mutasd, mit tudsz! – mordult fel Kadar.

Nincs választásod – suhant át a lány elméjében. Nem akart felesleges kockázatot vállalni, tudván, hogy most vagy meghal, vagy győzedelmeskedik az erősebb ellen. Ám tétlen sem akart lenni, hiszen azt könnyedén kihasználhatja az ellenfele – tehát támadott. Kadar oldalra lépett a két fénykard által felfegyverkezett ellenfél közeledtén, majd egy gyors mozdulattal felgáncsolta őt.

Rea felesett a megannyi sith kacaja közepedte, majd érezte, hogy ki kell gurulnia valami elől. Nyomban így is cselekedett, Kadar fénykardja három centire a lekkujától állt bele a tanácssterem padlójába. A rettenetes plazmaoszlop hőjétől megrettenve a lány még egyet gurult oldalirányban, majd még egyet, és így ismét a hátára fordult.

– Hát nem megmondtam, hogy add fel, te kis féreg?! – mordult rá Kadar, miközben Rea pókmászásban iszkolt hátrafelé. Egészen addig ment, amíg el nem érte az egyik tanácsstag székét, jobban mondva épp Tev'a bakancsában feneklett meg a háta.

Darth Kadar nevetve torpant meg néhány méterrel előtte.

– Vissza a harcba, kishölgy! – noszogatta meg őt a lábával Tev'a.

Az úrnő megrettenten, a halálában mind biztosabban egyenesedett fel. Miközben a harchoz megfelelő pozícióba próbált helyezkedni, egyre csak az elmúlás gondolata járta át az elméjét. Időközben Kadar nem tágitott, ezúttal ő indított támadást a fital togruta ellen. Rea érezte, hogy védekezni kell, ám hiába rendelkezett két karddal is, csak alig tudta megállítani a mellkasa felé tartó pengét.

– Már halott vagy, hát nem fogod fel? – mosolyodott el gonosan Kadar.

– Nincs vége, amíg nincs vége – vágta rá az úrnő, majd gyomron rúgta az ellenfelét. A férfi egy lépést hátrálni kényszerült és ez elegendőnek bizonyult arra, hogy a lány kontrázni kezdjen – megállíthatatlanul kezdte ostromolni Kadart.

Tökéletesen megmutatkozott a Niman forma könnyűsége és a két fénykard előnye. Minden jóslattal és értelemmel szemben, Rea a javára kezdte fordítani a küzdelmet. Kadar eleinte nem akarta elhinni, ami körülötte történt, azonban hamar rájött a váratlan fejlemény mögött rejlő okozatra. Egy kis ideig, talán egy percig is, hagyta, hadd bízsa el magát a tehetetlen úrnő, majd rászánta magát a döntő lépésre.

Amikor Rea már úgy hitte, belekezdhet a végső csapásorba, az életkorát meghazudtolandó, Kadar felugrott a levegőbe, majd három méter megtétele után a lány mellett ért földet. A lány nemcsak a könnyen megnyerhető helyzet kiaknázását mulasztotta el, azonban a már nyilvánvalóra is csak későn eszmélt rá.

Kadar felé fordult, készen állva egy újabb támadásra, ám a sith egyszerűen csak odébb taszította egy erőlkéssel. Reát egészen magával ragadta a hullám, két métert is repült, mire a talajba állíthatta a kardjait. Az egyik kifordult a jobb kezéből, azonban a másikkal sikerült lefékeznie magát a talajon.

– Hát nem döglesz meg végre?! – kacagott fel öntelten Kadar, majd rettenetes erejű szikrákat kezdett szűrni az ujjából.

Ha nincs a második kard, Rea másodpercek alatt szörnyet halt volna a szikrák közt, ám így megfoghatta vele azokat, sőt vissza is verhetette őket. A férfi a saját kardját emelte a visszaérkező szikrák elé, így azok pusztító táncot kezdtek járni a két penge közt. A tanácsstagok a pusztá tenyerükkel nyelték el a sok száz közül éppen feléjük tartó kisüléseket.

Hosszú, véget nem érő másodperceken keresztül zajlott mindez, a párbaj végképp eldöngetettnek látszott, hiszen már javában fogyatkozni kezdett Rea egyébként is jóval kevesebb ereje. A gyenge marka többé már nem tudta tartani a kardot, holott tudta, hogy mindössze az állt közte és a biztos halál közt. És ekkor, tán túl sokadszor is, ismét minden lejátszódott előtte, ami valaha is történt vele.

– *Engedj szabadon!* – üvöltötte egy hang a fejében. Rea jól tudta, hogy ki ő, Traya volt az, a sith, aki már véglegesen belefészkelte magát a lelkébe. – *Engedj szabadon, vagy meghalsz, hát nem látod?! Csak én győzhetem le!*

Annak ellenére, hogy egyértelmű megoldást tárt elé, Rea túlzottan félt attól, hogy Traya elhatalmasodna felette – ezúttal jobban, mint magától a biztos haláltól. Úgy döntött, inkább elengedi a kardot, mintsem gonosszá váljon.

Mindig vannak dolgok, döntések, amelyeket az ember a saját vállán érez, azonban mégis más rendelkezik felettük. A felszíni én gyakran háttérbe szorul más, eltemetni kívánt jellemeknek, amikor az egyén belsője belátja, hogy épp a felszíni én áll a túlélés útjában. Rea érezte a közelgő vihart, melyet saját maga okozott ugyan, ámde mégsem lehetett az ura. Ám aztán váratlanul, a zord felhők mégis elsuhantak fölé.

Kadar az egyik pillanatban még gonosz kacaj közepette kívánta a másvilágra küldeni az úrnőt, aztán a következőben egy vörös fénykard szelte ketté a testét. A fegyver hamar visszatért a tulajdonosához, mintha csak egy bumeráng lett volna. Rea és a tanácstagok döbbenet szegeszték tekintetüket a váratlan vendégre.

– Hiányoztam? – törte meg Aleya öntelt hangja az indulatokkal teli csendet. Hamar eltette a fegyverét, majd csípőre tette a kezét és kecses, zavartalan léptekkel indult meg Kadar holtteste felé. – Sosem bírtam az öreg szagát – nézett le rá a twi'lek, majd az úrnő felé fordult, ámde a tanácstagok felé intézte a mondandóját. – Meglep, hogy ilyen sokáig életben hagyátok. Jó, ez az én kezembe adja az életét.

– Önnek itt nincs szava! – állt fel a székéből haragosan Jerak.

– Ki mondja? – mosolyodott el Aleya.

– Én mondom – folytatta a hatalmas sith. – Maga beleavatkozott egy szent küzdelembe, megfordítva annak sorsát. Ráadásul már rég villamosszékre kellett volna ültetni, árulásért. Kotródjon innen, amíg megteheti! – fenyegette a nőt.

– Nocsak-nocsak, ez érdekes – mosolyodott el Aleya.

Rea erőtlenül, legyőzötten, immár önmagától is félve figyelte azt, ami ellen már végképp nem tehetett. Aleya haragosan Jerak felé fordult, majd fojtogatni kezdte. A sith megpróbált ugyan ellenállni, azonban a twi'lek túl erős volt. Pillanatok alatt összeroppant a hegyomlás gégéje, ki holtan, a nő hatalmas bizonyítékaképp borult a talajra. Aleya rövidesen a terem közepére lépett.

– Na szóval, ha már ilyen csodálatos körülmények közt térhettem vissza a szeretett templomomba, tisztázni kívánok néhány dolgot. Travis ítéltetett halálra, és mint az látható – Nézett le Reára –, az ő neve itt már nem jelent valami sokat. Ezért én azt javaslom, hogy tegyék félre ezt a kis problémát és fogadjanak vissza maguk közé, mint sithet, és mint tanácstagot. A nevem legyen ismét Darth Aleya. – Mindezt mély csend követte, a még élő tanácstagok pókerarccal álltak a szépséges twi'lek előtt, ám érezni lehetett bennük a halálfélelmet. – Persze, ha ez jobban szolgálja az urak érdekeit, akkor sorban meg is fojthatok mindenkit, aki szembe mer szegülni velem, egészen addig, amíg mindenki egyet nem ért velem.

– Jöjjön vissza, ha ön ezt óhajtja – bólintott rá a dologra Tev'a, majd valemennyien fejét hajtottak Aleya előtt. Egy kivétellel.

- Felőlem, csak rakassa helyre a berendezést – tette hozzá egy névtelen tanácsstag.
- Én döntöm el – nyögte ki nehézkesen Rea, miközben feltápáskodott a talajról. – Kadar meghalt, még mindig én vagyok a császárnő.
- Oké, kicsi, te most már hivatalosan is minden tekintetben túljátszottad a szerepedet – jelentette ki Aleya. – Másnak ilyenkor levágják a kezét, aranyom. De te megúszod annyival, hogy mi most kísétálunk innen és négy szemközt beszélgetni fogunk. Benne vagy, vagy inkább megszabadítsalak attól az okos kis fejcskédttől?
- Rendben, beszéljünk – mondta a lány kis mérlegelés után.

A Sith templom egy elhagyatott folyosója tökéletesnek bizonyult a két, egymást nem túlzottan kedvelő, fél számára. Rea alaposan meglepődött azon, hogy a történetek után senki sem tartózkodott itt, ám hamar rájött, hogy ezt minden bizonnyal Aleya intézhette így.

- Miért? – törte meg a csendet a fiatal togruta.
- Mit miért? – emelte fel enyhén a hangját a twi'lek. – Most mentettem meg az életedet, császárnőcske, szóval mit szólnál ahhoz, hogy „köszönöm”?
- Miért? – ismételte meg a kérdést Rea.
- Segíteni akarok neked – felelte a nő, mire lány nevetve kezdte ingatni a fejét, majd hirtelen elkomolyodott az arca.
- Te senkin sem akarsz segíteni, csak magadon. Ki vele: mégis mi hasznod származik ebből az egészből? – kérdezte számonkérően Rea.
- Minden jobb annál, mintsem a hatalom bármely tanácsstag kezébe kerüljön. A Sith romba dőntené ezt a galaxist, egy gigantikus mézszárszéket csinálna belőle, amely olyan kegyetlen lesz, hogy a végén még ők maguk sem tudnának fennmaradni benne. A Jedi Rend és Travis nélkül már csak mi ketten maradtunk, akik gátat szabhatnak a Sith vérszomjának. – A lány kerek szemekkel nézte őt. – Jól hallottad, most már én is a Jó ösvényén járok. Az utóbbi történések immár végképp felnyitották a szemem.
- Ezért voltál annyit a Templomban – ébredt rá Rea.
- Igen, volt ott egy jó barátom, azt hiszem, te is ismerted. Ám a Sith őt is elvette tőlem. – Ekkor lesütötte szemét, majd ökölbe szorította a kezét. – Vessünk véget ennek a rémálomnak.
- Nos, amennyiben te kordában tartod a további kihívókat..
- Ennél sokkalta többet tervezek tenni – szakította őt félbe Aleya.
- Hogy érted? – bizonytalanodott el a lány egy pillanatra.
- Császárnőként gondoskodni fogok róla, hogy a Birodalom egységes maradjon és a népe is boldog lehessen. Messze én vagyok a legerősebb, kordában tudom majd tartani a sith-et, a többiben már szükségem lesz a segítségedre.
- Mi? – ráncolta a homlokát a lány. – Mi az, hogy császárnő?

– Épp emiatt akartam négy szemközt beszélni veled. Tudom, hogy mennyire fontos neked, hogy beváltsd a mestered nagy reményeit, de amíg te a trónon ülsz, mindenki meg akar majd ölni téged, aki erősebbnek érzi magát nálad. És el sem hinnéd, hogy milyen sokan vannak. Ezért én arra gondoltam, hogy amikor visszamegyünk a tanácsterembe, bejelenthetnéd, hogy átruházod rám a hatalmad.

– Igen, persze... Pont neked – rázta a fejét szkeptikusan Rea.

– Igen, nekem – szögezte le a twi'lek. – Ha én ülök a galaxison, akkor mindenki engem akar majd megölni, és nem téged. Márpedig én képes leszek megvédeni magam, míg neked ezzel elég komoly nehézségeid vannak, mint azt az előbb is láthattuk. De ez csak elterelés lesz, valójában te irányíthatod majd a dolgokat. Úgy tűnik majd, te szolgálsz engem, ámde valójában én szolgáljak majd téged, érted?

– És mi a garancia arra, hogy nem árulsz el engem?

– Megmentettem az életedet, nemde? – érvelt a maga módján Aleya. – Sőt, még most is a te javadat próbálom szolgálni. Kell ennél több bizonyíték?

– És ha nemet mondok? – tért rá a másik lehetőségre Rea.

– Akkor elfoglalom a méltó helyemet a Tanácsban, és megpróbállak majd megvédeni, ameddig csak lehetséges. Mindazonáltal azt leszögezném, hogy ha nekem sikerült félholtam kivergődni a Waylandról, aztán a nagy Darth Travis orra előtt megölni Darth Sevalist és még meg is úszni az egészet, akkor lehetséges, hogy a többiek is lesznek ilyen leleményesek, sőt, biztos is.

– Oké – bólintott rá a lány.

– Most melyik?

A Sith Tanács megmaradt tagjai igencsak meglepődtek azon, hogy mindkét sith visszatért, sokan úgy számították, hogy a császárnő egy véletlen baleset következtében ki fog repülni az alakon és szörnyet hal valahol a mélységben.

Az úrnő meglehetősen izgatottan foglalt helyet a székén, amelyre már ő maga sem érezte méltónak személyét. Ezúttal is nehezebbre esett megszólalni, valami azt súgta a szíve mélyén, hogy most készül meghozni az élete legrosszabb döntését. A szeme sarkából Aleyára nézett, tudta, hogy bármi is hangzott el, az ő kezében maradt a választás joga. Átadhatja a hatalmat, ámde meg is tarthatja azt magának – és akár még a twi'leket is megöletheti.

Mit tenne egy jó ember? – kérdezte önmagától a faital.

– Nos? – törte meg a csendet Kern.

– Az elmúlt órában történeteket figyelembe véve – kezdte Rea bizonytalanul, ám szokatlan határozottságot erőltetett magára útközben – belátom, hogy nem vagyok méltó a helyemre. – Ekkor mindannyian kevélyen, hataloméhes tekintettel néztek rá. Tudták, hogy át fogja adni a hatalmat, és sejtették is, hogy kinek, ám mégis mind azt remélték, hogy valami csoda folytán ők lesznek a galaxis új urai. – A helyemre Darth Aleya úrnő kerül, mostantól ő a galaxis méltó uralkodója.

– Köszönöm, úrnőm – hajtott fejet a nő, némi meglepettséget tettetve.

- Van bárki, aki felszólalna a döntés ellen? – kérdezte Rea.
- Elfogadom a döntését – bólintott rá Kern.
- Ahogy én is – mondta még valaki.
- Egyet értek – mondta egy harmadik tanácsstag is.
- Mind jóváhagyjuk – bólintott rá Zaros. – A Sith végre visszatérhet a végsőig sárba tiport hagyományihoz. Örülök, hogy még időben észhez tért, és belátta az erősebb igazát, ifjú Darth Traya...

Tudván, hogy az egész csak egy színjáték volt, Rea egy csöppet sem érezte kevesebbnek magát, ámde az új császárnőn már igenis meglátszott a mértéktelen hatalom varázsa. Aleya megkapta azt, amiért évtizedeken át áhítozott.

Miután a hírek az egész galaxist átszelték, ő és Rea az Arkangel of Destruction fedélzetére ment, hogy előkészíthessék a következő lépésüket. A hírnevének megfelelően Aleya épp egy taktikai asztal felett töprengett, újra és újra felmérve a lehetőségeket, amikor Rea megzavarta a jelenlétével.

– Mit akarsz? – fordult felé a twi'lek gondterhelten.

A lány tekintete azonnal megakadt a térképen, a nő kérdését elengedte a füle mellett.

– Az ott az Ismeretlen Régiók – ismerte fel az asztalról Rea. – Miért terveznél te bármit is az Ismeretlen Régiókban?

– Mert ott vannak a lázadók – vágta rá gondolkodás nélkül.

– És? A Lázadás nem jelent számunkra fenyegetést – szögezte le a lány.

– Valóban nem, ámde elfelejtettél megkérdezni valamit – folytatta Aleya. – Fel sem tűnt, hogy menekültem meg a villamosszéktől? Vagy az sem, hogy jutotta be a Tanácssterembe? Ugyan, te nem szoktál elsiklani az ilyenek felett.

– Gondolom, megvannak a magad módszerei – felelte a fiatal.

– Liz volt az, ő szabadított ki engem – vallotta be vegyes érzelmekkel.

– Liz? Ő életben van? – kérdezte kerek szemekkel Rea.

– Átnéztem a jelentéseket, a titkosítottakat is, az elméletileg nem is létezőkkel egyetemben – szögezte le a nő. – Tudom, hogy volt egy kém a hajón, és azt is, figyelmeztetett téged Lizről. Mondd csak, minek a tettetés?

– Mert folyton azt mondja mindenki, hogy minden egy hazugság? Az a kém összevissza hazudott mindenről, csak azért küldték oda, hogy összezavarjanak minket. Semmiben sem lehettem teljesen biztos, csak abban, ami már várható volt. Tudtam, hogy ha valakinek olyan hajója van, mint amelyik lelőtte a Demetreust, akkor el tudnak intézni egy merényletet a mesterem ellen, de azt hogy ki lesz a merénylő, és hogyan akarja majd megölni, már semmi biztosat sem feltételezhettem. Igen, sejtettem, hogy Liz él, de addig nem akartam felfedni a hírt, amíg nem vagyok teljesen biztos benne. Viszont most már az vagyok.

– Ami azt jelenti, hogy? – próbálta kikövetkeztetni a lány akaratát Aleya.

– Meg kell találnunk és törvény elé kell állítanunk – jelentette ki Rea.

– Nem – nevette el magát egy pillanatra Aleya. – Ha Liz személyesen ölte meg Travist, akkor számolnia kellett egy esetleges hajtóvadászattal. Nem fogunk a nyomára akadni. Ámde, ott a Lázadás, ami már igenis kézzel fogható.

– A Lázadás mióta lenne kapcsolatban egy halott sith-el?

– Minden egy hazugság, hát nem érted? – próbálta rávezetni Aleya a számára egyértelműre a lányt. – Amikor Liz kihozott, azt mondta, hogy valaki utasította rá, és mellékelte, hogy maradjak ki ebből az egészből. Ennek az ellenkezője az, hogy ő maga akarta így és nekem vissza kellene térnem. Hát visszajöttem. A másik része a játzmának az, hogy jelentések szerint a Lázadást jedik koordinálják, én azt mondom, hogy sithek. És ki más lehetne ott a fővezér, mint Liz? Meg kell támadnunk őket, a Mon Calamari a létező legideálisabb célpont erre.

– Kizárt – rázta a fejét Rea. – Ők nem adhatnak hajókat a felkelőknek.

– Elméletileg nem, de ha minden egy hazugság, akkor igen – felelte Aleya. – Ez játzsma, kicsi, és csak úgy nyerhetünk, ha mindennek az ellenkezőjét vesszük.

– Ezt ők mondták, tehát ezzel csak úgy játszánánk, ahogy ők fütyülnek – vágta rá a fiatal.

– Igen, ámde ez az egyetlen nyomunk – folytatta a twi'lek. – Természetesen ez egy csapda, mert egy ellenség sem szereti megmondani, miként lehet legyőzni. Viszont mi tudni fogjuk, hogy ez egy csapda, így felkészülhetünk rá.

– Neked elment az eszed – forgatta a szemét Rea.

– Hm... És te mit is javasolnál? – kérdezte a lánytól leereszkedően.

– Semmit. Nincs meg az erejük hozzá, hogy ártsanak nekünk, ezért a legjobb megoldás az, ha ölbe tett kézzel ülünk és megvárjuk, amíg felbomlanak.

– Hogyne, hátha kitalálják, hogyan ölhetnek meg téged is, és engem is – ragaszkodott az álláspontjához Aleya. – Sok esetben a tétlenség veszedelmesebb, mint egy rossz döntés. Támadunk.

– Nem – szögezte le Rea. Aleya ekkor felsóhajtott, majd felkelt az asztal felől, odasétált a lányhoz, közelebb hajolt hozzá, majd mélyen a szemébe nézett.

– De – mondta fölényesen a nő.

– Merthogy? – kérdezte vissza bátran a fiatal. – Azt teszed, amit én mondok.

– Téves, cukorfalat. Most már én vagyok a császárnő, te pedig engem szolgálsz. Ha én azt mondom, hogy támadunk, akkor támadunk, te csak tiltakozhatsz.

– Megbeszéltük – felelte Rea.

– És te hittél nekem? – Ekkor Aleya megunt a farkasszemnézést, és ismételten felegyenesedett. A lány szóhoz sem jutott ezekben a pillanatokban, úgy érezte, mint aki alól kirántották a talajt.

Tudhattam volna... – folyton ez járta át a fiatal elméjét.

– Mint azt láthatod – mutatott a térképre a császárnő –, nem a Mon Calamarival kezdjük. Először is egy páncélozott flottával bemegyünk az Ismeretlen Régiókba, majd elfoglalunk egy mon camalari lázadó cirkálót. A központi számítógépében megnézzük, hogy hol gyártották, és ha ott állították össze, ahol én azt gondoltam, akkor máris meglesz minden létező okunk rá, hogy bezártathassuk az ottani gyárat.

Senki sem fog fellázadni, nem fog szétesni a galaxis, csak kiteszünk néhány munkást az utcára, vagy akárhol is éljenek.

– És a Hephaistos? A hajó, ami lelőtte a Demetreust. Mi lesz, ha közbelép?

– Ezért használtam a flotta szót – felelte a twi'lek. – Az a hajó a legnagyobb kártyájuk, sosem fogják asztalra tenni, ha ezzel kockáztatni kényszerülnek az épségét. Rendben leszünk, különben is: Az Arkangelt napokon belül helyre fogják állítani, akkor már mehetünk is.

– Öhm... És miért beszélsz többes számban? – bizonytalanodott el Rea.

– Mert te is jössz? – kérdezte vissza a nő.

– Miért? Úgy értem... – tért rá a másik kérdésre a fiatal. – Ha most már nem én vagyok a főnök, akkor mi szükséged van még rám? Miért nem...

– Azon kívül, hogy megölted a mesterem? – vágta rá a twi'lek. – Nem hiszem, hogy minden teljesen úgy történt, ahogyan mondtad, ám az tény, hogy sokkal szívósabb vagy, mint azt valaha is gondoltam rólad. Kadar ellen is ki tudtál tartani, egy ideig, pedig ő sokkal többet élt, mint te. Ezért én úgy gondolom, hogy talán, esetleg érdemes lenne megtartani téged, mint tanítványt.

– Tanítványt? – kérdezte vissza Rea.

– Igen, a mai naptól kezdve vedd úgy, hogy én vagyok a mestered. – A Kijelentés hallatán a lányt több érzelem is elfogta. Megalázonak érezte, hogy innentől kezdve Aleya parancsait kell majd követnie, azonban mégsem volt minden keserű számára. Tudta, hogy még Aleya sem ölné meg szándékosan a tanítványát, és azt is be kellett látnia, hogy van mit eltanulnia a sokat látott twi'lektől.

– De... – szólalt volna meg Rea.

– Nincs semmi de – szakította őt félbe Aleya. – Én nem Travis vagyok, nem foglak a tenyeremből etetni. Mindent átadok neked, amire csak szükséged van, ámde én kérek is cserébe. Tisztelni fogsz és engedelmeskedni. Azt teszed, amit mondok neked, máskülönben komoly következmények elé nézhetsz. Mindazonáltal, ha eleget teszel a kívánalmaimnak, akkor ígérem, jól ki fogunk jönni egymással. Akár még barátok is lehetünk, persze ez már csak rajtad múlik...